

Fem og Halvfemstindstyvende Møde.

Onsdagen den 11te April 1883 Kl. 1.

Sekretæren, Hansen (Kingsjøbing Amts 3die Valgfreds), oplæste Protokollen fra forrige Møde; denne blev derefter understrevet.

Formanden (Krabbe): Der er omdelt Betænkning over Forslag til Lov om en forandret Affattelse af almindelig borgerlig Straffelovs § 10. Vædringsforslag til 2den Behandling indkalbes til imorgen Kl. 1.

Som første Sag paa Dagsordenen var opført 3die Behandling af Forslag til Lov om Vederlag for Kontorudgifter til forskellige Retstjenestemænd. Da det paagjældende Udvalg imidlertid paa Grund af den knappe Tid og nye Vædringsforslags Fremkomst ikke har kunnet afgive sin Beretning til 3die Behandling, lader jeg denne Sag udgaa, og vi foretage den næste Sag paa Dagsordenen:

Anden Behandling af Forslag til Lov angaaende Forholdsregler, sigtende til Ordningen af Fiskeripolitiet i Nordsjøen.

(1ste Behandling findes i Tidenden, Spalte 992 ff., Udvalgets Betænkning i Tilæg B., Spalte 1869—72.)

Foruden de i Udvalgets Betænkning stillede Vædringsforslag var der fremkommet følgende Vædringsforslag:

Af Ordføreren (Leth):

Til § 3.

§ 2det Stykke 1ste Linie efter „Bøder“ indskydes: „saavel som angaaende Erstatningsansvar, hvor Bøder idømmes.“

Lovforslagets Paragrafer, de stillede Vædringsforslag og Spørgsmaal om Sagens Overgang til 3die Behandling fattes under Forhandling under Et.

Ordføreren (Leth): I det jeg skal tilføje mig at henholde mig til, hvad der er anført i Betænkningen, skal jeg med Hensyn til de enkelte Vædringsforslag kun gjøre nogle ganske faa Bemærkninger. Det vigtigste af Vædringsforslagene er det, der er stillet under Nr. 6, og som sætter en bestemt Tidsgrændse for Lovens Gyldighed. Det turde ligge nær, at, naar man første Gang gaar til at træffe en saadan Lovforanstaltning som den foreliggende, der giver Regjeringen Bemyndigelse til at gennemføre Bestemmelserne i Konventionen af 1882, vil der, saasnart Bestemmelserne have virket i nogen Tid, dels kunne føles Trang til Forandringer i samme, dels vil det mulig vise sig, at nogle Dele af disse Bestemmelser ikke virke paa en saadan Maade, som man fra Begyndelsen af havde tænkt sig. Konventionen af 6te Mai 1882, Art. 39, indeholder derfor ogsaa den Bestemmelse, at Konventionen kan opsiges med et Aars Varjel, saaledes, at den udløber 5 Aar fra den Dag at regne, paa hvilken de høie kontraherende Magter blive enige om, at den skal træde i Kraft, hvorhos det er tilføjet, at dersom saadan Opsigelse ikke finder Sted, inden den Frist, jeg nævnte, gjælder Konventionen fra Aar til Aar og fremdeles med et Aars Opsigelse. Det vil derfor være i sin Orden, at der ogsaa i Lovforslaget — og dette er da tilfjeldet ved Vædringsforslaget under Nr. 6 — gives en Begrændsning i Henseende til Tiden for Lovens Gyldighed, og Følgen deraf vil jo være, at, dersom Regjeringen maatte finde, at Konventionens Bestemmelser virke paa tilfredsstillende Maade, vil Regjeringen i betimelig Tid henvende sig til Rigsdagen om Forlængelse af Fristen for Lovens Gyldighed. Til denne Bestemmelse om Fristen for Lovens Gyldighed slutte sig Vædringsforslagene under Nr. 1 og 2, der ikke behøve videre Omtale. Vædringsforslagene under Nr. 3 og 4 ere motiverede i Betænkningen, og dertil skal jeg henholde mig. Hvad angaar Vædringsforslag Nr. 5 til § 3, er der fra Ordføreren fremkommet et Vædringsforslag til samme Paragraf udenfor Betænkningen; dette er fjet efter Konference med og efter Opfordring fra den meget ærede Indenrigsminister. Dette Vædringsforslag kan vel egentlig kun betragtes som en Redaktionsændring af Vædringsforslaget under Nr. 5 i Betænkningen, men en Redaktionsændring, der noget tydeligere udtrykker, hvad der følger af de gjældende Prosesregler hos os, at kun i saadanne Sager, som paatales fra det Offentliges Side til Straf, kan der være Tale om og